

borg-Herning Banen have overordentlig Betydning som lokal Bane. Vel skal det erkendes, at det delvis er daarlige Egne, den vil komme til at betjene, men deri turde der ud fra en vis Betragtning være en Opfordring mere til at komme Egnene til Hjælp, fordi de af Naturen ere stiftmoderlig behandlede. Men Forholdet er ikke saaledes, at disse Egne ere saa daarlige, at ingen Hjælp kan hjælpe. Nej, Forholdet er det, at der virkelig kan tilvejebringes Fremgang for Landbruget derude, naar Egnene komme i Forbindelse med de mere kulturelle Fremstrid, man kender fra andre Egne i Landet. Den Befordring af Mergel, der vil kunne ske ved denne Bane i Forbindelse med lette Sidespor, Trækspor, og hvad man nu kan arrangere, vil ophjælpe Opdyrtingen af en Del af disse Egne i betydelig Grad. Endvidere findes der store Mosestrækninger deroppe, hvis rationelle Udnyttelse kunde blive særdeles frugtbringende. Endelig maa det ikke glemmes, at der i disse Egne foregaar en stadig voksende Bepantning. Jeg skal ogsaa i Forbindelse hermed minde om Statskovene deroppe, Stendalgaardss- og Kompedalskovene. Alt det er Momenter, som tynge i Vægtstaaen for det her omtalte Baneanlæg. Det kunde maasse ikke være af Vejen her at gøre den almindelige Bemærkning, at man kan anlægge Baner under forskellige Synspunkter; dels under det Synspunkt, at vi skulle gavne den allerede tilstedeværende almindelige Trafik, og dels det, at fremhjælpe de isolerede hidtil tilfidsatte Egne. I det første Tilfælde spørger man ganske naturligt: er der da en saadan Trafik til Stede, at Anlægget kan bære sig? I det andet Tilfælde stiller Spørgsmaalet sig noget anderledes. Man spørger da: vil den indirekte statsøkonomiske Binding, som man kan forudsætte vil følge af Anlægget, ikke kunne opveje det øjeblikkelige Driftstab? Over for det foreliggende Spørgsmaal forekommer det mig, at begge disse Synspunkter forenes. Her er Talen baade om den almindelige Trafik, der vil betjenes ved denne Bane, og om Ophjælpning af den hidtil tilfidsatte Egn. Jeg tror, jeg har Ret til her at benytte et Ord, der har været brugt for i denne Rigsdagssamling, nemlig Ordet: hvad der udad til tabes, skal indad til vindes. Jeg tror, at dette Ord har i nogen Maade Grund til os, naar vi vende Blikket mod Egnen: Viborg-Herning. Jeg kan kun beklage, at denne min Opfattelse ikke har været delt af mine ærede Kolleger i Finansudvalget. Jeg antager, at Aarsagen dertil i første Række maa søges i den saa beklagelig bestemte Afvisning fra Ministeriets Side; i

anden Række er der maasse andre Grunde — jeg tror, at den, at man for Tiden er jærnbaneløst, er den vigtigste. Man mener, at man i den senere Tid har faaet Jærnbaner nok. Men hvorom al Ting er, tror jeg, at den Tid nok skal komme og det inden ret længe, da jeg ikke vil blive ene med min Opfattelse af det her foreliggende Forhold. Jeg tror, at Interessent for denne Sag ogsaa vil blive levende her inden for Rigsdagen inden ret lang Tid. Her kunde jeg standse; men jeg maa dog, inden jeg slutter, først gøre opmærksom paa et Forhold, som er særegent for dette Andragende, og som giver det en særegen Besøjelse, og det er det, som jeg begyndte med at ophjælpe, at der i 1882 til Indenrigsministeriet blev indbragt et Andragende med Bilag, Nivellement, Tegninger og Overlag befestet af Egnen selv, og disse Bilag have ikke været til at faa tilbage fra Ministeriet. Det er altsaa et Tab, som Egnen har lidt ved at indbringe disse Sager i Ministeriet, og denne Omstændighed gør, at der her kan være Tale om, synes jeg, en Art Krav paa at faa disse Ting erstattet. Altsaa, denne særlige Omstændighed, jeg gentager det, giver Andragendet en ganske særlig Besøjelse, omend Hovedsagen er og bliver den Betydning, som det paaapegede Spørgsmaals Løsning vil have for en stor Del af Jylland i Almindelighed og for den paaagældende Egn i Særdeleshed. Dertil skal jeg foreløbig indskrænke mig, idet jeg afventer den højtærede Ministers Begrundelse her i Salen af den Afvisning, som jeg nok tør sige vi ikke fik i Finansudvalget.

Kr. Jensen (Esbørg Amts 4de Valgtreds): Til de foreliggende Indstillinger fra Finansudvalget har jeg tilladt mig at stille et Endringsforslag. Det angaar Betænkningens Nr. 22, der omhandler et Andragende fra Statstelefonbestyreren paa Avernals om et Tilskud fra Statens Side til Bestyrelsen af denne Telefonstation. Det fremgaar af Andragendet, at denne Telefonbestyrers Løn er i ganske væsentlig Grad formindsket ved, at de oprindelige Forhold ved Telefonstationen derovre ere forandrede. Forholdet er nemlig, at Bestyrerens Løn skulde udredes af de Indtægter, der fulgte af Telefonens Brug, med Fradrag af den Betaling, der skulde udredes for Telefonmeddelelsers videre Befordring. Efter denne Ordning havde Telefonbestyreren et Bederlag, som han kunde finde sig tilfreds med, men senere er der foregaaet en Forandring. Der er bleven sat en ny Takst for denne Telefons Benyttelse, og Følgen af denne ny Takst med højere Betaling har været, at